

Sygn. akt III RC 29/19

POSTANOWIENIE

Dnia 31 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sławomir Lewandowski

Ławnicy -----

Protokolant -----

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2019 r.

przy udziale -----

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. A.

przeciwko A. L.

o alimenty

postanawia:

1. umorzyć postępowanie.

2. przyznać adwokatowi M. O. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego

w C. – kwotę 73,80 zł. (siedemdziesięciu trzech złotych i osiemdziesięciu groszy)

brutto, w tym kwotę 13,80 zł. (trzynastu złotych i osiemdziesięciu groszy) podatku VAT, z

tytułu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

3. zasądzić od powódki J. A. na rzecz pozwanego A. L.

kwotę 120 (stu dwudziestu) zł. z tytułu zwrotu kosztów procesu.

4. kosztami sądowymi obciążyć Skarb Państwa.

Sygn. akt III RC 29/19

UZASADNIENIE

Zgodnie z wnioskiem pełnomocnika powódki J. L. (ob. A.), Sąd ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie o sygnaturze akt

III RC 29/19 do punktu drugiego i trzeciego postanowienia tj. w zakresie kosztów postępowania.

Pełnomocnik powódki J. A. w piśmie procesowym z dnia

8 listopada 2019 r. cofnął pozew z dnia 30 stycznia 2019 r., w którym powódka domagała się zasądzenia od pozwanego A. L. alimentów

w kwocie 1500 zł miesięcznie oraz zasądzenia alimentów zaległych za okres od stycznia 2018 r. w kwocie po 1500 zł miesięcznie. Jednocześnie pełnomocnik powódki złożył wniosek o nieobciążanie powódki kosztami postępowania oraz o przyznanie ze Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oświadczając, że nie zostały one opłacone w całości ani w części.

Wobec tego, że cofnięcie pozwu nastąpiło po rozpoczęciu rozprawy, stosownie do art. 203 § 1 k.p.c. do skuteczności tej czynności procesowej jest wymagane zezwolenie pozwanego. Pełnomocnik pozwanego w piśmie procesowym z dnia 29 listopada 2019 r. wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2019 r. Sąd zwrócił się do pełnomocnika pozwanego adw. P. J. do sprecyzowania treści jego pisma

z dnia 29 listopada 2019 r. poprzez podanie, czy wnosząc o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, wyraża on jednocześnie zgodę na cofnięcie pozwu w tej sprawie – w terminie 7 dni pod rygorem uznania, że wyraża on zgodę na cofnięcie pozwu. Pełnomocnik pozwanego – mimo pouczenia - nie zajął żadnego stanowiska w tym zakresie, co równoznaczne było z wyrażeniem zgody na dokonanie tej czynności procesowej.

Sąd oceniając, w myśl art. 203 § 4 k.p.c. cofnięcie pozwu uznał, iż okoliczności sprawy nie wskazują, że cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie jest sprzeczne z prawem lub z zasadami współżycia społecznego ani że cofnięcie pozwu zmierza do obejścia prawa i dlatego zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., umorzył postępowanie w sprawie.

Zgodnie z przepisem art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze, koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Obowiązek pokrycia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej nie jest obowiązkiem mieszczącym się w formule obowiązku zwrotu kosztów postępowania między stronami, lecz ma charakter publicznoprawny i subsydiarny, gdyż powstaje dopiero wówczas, gdy egzekucja kosztów zasądzonych od przeciwnika procesowego uczestnika postępowania korzystającego z pomocy prawnej udzielonej z urzędu okazała się bezskuteczna albo gdy kosztami postępowania został obciążony przeciwnik procesowy korzystający z pomocy prawnej z urzędu, czy też jeżeli koszty postępowania zostały stosunkowo rozdzielone, a opłaty z tytułu udzielonej pomocy prawnej nie zostały zapłacone w całości lub w części. Skarb Państwa nie będzie więc nimi obciążony jedynie w sprawie, w której kosztami postępowania obciążony został przeciwnik procesowy strony korzystającego z pomocy udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 października 2013 roku, I ACa 23/13, LEX nr 1386079). Taka natomiast sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

W tym wypadku zdaniem Sądu wynagrodzenie należne pełnomocnikowi powódki należało ustalić w oparciu o przepisy § 4 ust. 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz.18) tj. w wysokości 60 zł. Opłatę tę należało powiększyć o podatek VAT zgodnie § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia, co daje łącznie kwotę 73,80 zł.

Marginalnie należy podkreślić, iż Sąd analizując treść przepisu § 4 ust. 2 powołanego rozporządzenia nie znalazł podstaw do ustalenia opłaty w wysokości wyższej niż określona § 4 ust. 1. Zresztą pełnomocnik powódki nie wniósł również o ustalenie stawki wyżej niż wskazanej w tym przepisie.

W myśl art. 98 § 1 k. p. c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), zaś – stosownie do § 3 tego artykułu - do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawienia strony. Cofnięcie pozwu, które nie jest spowodowane zaspokojeniem - w trakcie trwania postępowania - dochodzonego w nim roszczenia, należy uznać za równoznaczne z przegraniem sprawy przez stronę cofającą pozew.

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.), stawki minimalne wynoszą - w sprawach z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego o alimenty lub nakazanie wypłacenia wynagrodzenia za pracę do rąk drugiego małżonka - kwotę 120 zł. Stosownie natomiast do § 15 ust. 1 w/w rozporządzenia, opłaty stanowiące podstawę zasądzania kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych określonych w rozdziałach 2-4 rozporządzenia, zaś – w myśl ust. 3 tego paragrafu, opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to:

- 1) niezbędny nakład pracy adwokata, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawieniectw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu;
- 2) wartość przedmiotu sprawy;
- 3) wkład pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie;
- 4) rodzaj i zawilość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności.

W niniejszej sprawie odbyły się dwa terminy rozprawy. Nie przeprowadzono żadnych innych dowodów poza dowodami z dokumentów, zatem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był obszerny. Pełnomocnik pozwanego brał udział w rozprawie mającej miejsce 28 czerwca 2019 r., której czas trwania to około 40 minut.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności, w świetle § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.), nie uzasadniają przyznania pełnomocnikowi pozwanego wynagrodzenia w wysokości wyższej niż wynagrodzenie według stawki minimalnej, która to stawka stanowi – w myśl w/w rozporządzenia - podstawę ustalania wysokości wynagrodzenia pełnomocnika strony będącego adwokatem.

Dlatego też biorąc powyższe pod uwagę Sąd w punkcie trzecim postanowienia zasądził od powódki J. A. na rzecz pozwanego A. L. kwotę 120 (stu dwudziestu) zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.